

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad catholicarum parvum proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyesljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz, 1895. márczius 6-án.

Előfizetési árak: Egész évre 12 kor., Tévére 6 kor., negyedévre 3 kor. Egyes szám ára 10 fill.	Felelős szerkesztő: BILKEI FERENC.	Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este. Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Szent-István-tér 1. Egyes számok kaphatók: a dohánytársaságban.

Honfoglalás.

II.

A forrongás, mely az agrár kérdések elméleti eligazítása körül mutatkozik, legtöbbször és legmagasabbra a földtehermentesítés gondozását veti fel, melyet mint a 61 percentsen felül eladósodott magyar föld megmentésére legalkalmasabb eszközt állítanak elének annál is inkább, mert más nemzetek, mint mindenben úgy ebben is megelőztek bennünket, pedig annak szüksége kevésbé ösztökölte őket, mint minket.

Mindenki tisztában van a földtehermentesítés lényegével, mely szerint a magyar földet fajtogató 10, 20%-os rövid lejáratu kölcsönök hosszabb lejáratu 5 százalékos törlesztéses kölcsönre convertáltatnak vagy az állam, vagy annak támogatása mellett, a magyar pénzüzetek által. A világ pénzpiacán most lehetne alkalmas ügyleteket csinálni a hatalom birtalóinak a helyett, hogy ügyetlen és végzetes véderő politikával teszik tönkre a még megmaradt erejét, s terhelik a nemzet kimerülő hitelképességét. Általános ismert dolog, hogy talán Északamerikát kivéve, mindenütt pang az ipar és kereskedelem, szünetel a vállalkozás és a heverő tőke olcsó percent mellett kínálkozik nagyobb műveletekre. Itt van tehát az ideje, hogy a nemzet vezetői a gyors cselekedet terére lépjenek, de nem a szokott ázsiai

eljárás fenntartásával, hanem oly művelettel, melynek szava van az észnek és szívnek is.

Épen a nép leglátogatottabb részét legerősebben érintő forumán, a telekkönyvi eljárásnál lenne a mentés munkásainak legsürgősebb teendője. A mai eljárás annyira képtelen, lelketlen és esztelen, hogy a mellett minden operatio halálos, minden orvosság, veszélyes volna.

Egy tehermentesítési művelet csakis díj és bélyegmentesen gondolható üdvösnök. Az a veszteség, mely a kincstár igtj érne, csak jogos restitúciója lenne annak a múltánynak, hogy ne mondjuk kizsárolt összegnek, melyet a nép telekkönyvi ügyeiben kiizzadott.

Ha egyszéül vesztünk 200 korona kölcsönt, elmellözve a sokszor szükséges közjegyzői díjakat, tisztán a beadvány és mellékleteinek bélyege 9 kor. 12 fillért tesz ki. Mely összeg a múlt évben felvett jelzálogos új kölcsönöknél hétszáz-ezer korona bélyegnek felel meg, számszunk ehhez a múlt évben árverezett birtokoknak 47 millió kényszer ára után fizetett csak 4% illetéket, kétmillió korona kényszer bélyegjövdelem áll elő. Azt is tudjuk, hogy a kényszereladás számát négyezeresen haladja meg a szabadkézből történt birtokcsere, különösen a tagosítatlan birtokoknál. Egész bizvást állíthatjuk tehát, hogy egy év alatt illetmény és bélyeg címén befolyt kincstári jövdelem elégséges arra, hogy a tehermentesítést

keresztülvivő munkaerő dús fizetés mellett, ingyen mentse meg a magyar földet a nemzetnek, mely most nem azé.

Ez azonban csak fél munka, mert nálunk, kiket minden más nemzet barbárnak tart, idealismusról nem beszélhetünk. Az pedig nálunk teljesen délibábos kép, hogy egy tehermentesítési aktió igazán nemzeti célokat szolgáljon. Sokkal inkább vagyunk kozmopoliták, filozofiták, hogy sem a szükséges arányban sovinszták tudnánk lenni: sokkal inkább vagyunk szerelmesek egy „jogállam“-szerű politikai otthonba, mint egy keresztény Magyarország nevű édes hazába. Ismerjük mi jól már azokat a „fajkülönbség nélküli“ nép és honmentő akciokat, melyekben a magyar, az ősjogos házigazda marad mégis csak kinn az udvarban, a kedves vendég pedig ottbenn élvezi a honmentés előnyeit.

De hát a hol csak adófizetésekről és nem nemzetéről beszélnek, ott nem is történhetik más-ként.

Félünk, hogy ha egy tehermentesítési munkálat vétetik foganatba, annak előnyeit haszonban és időrendben talán épen azok fogják kihasználni, a kik ellen tulajdonképen a magyar földet megmentenünk kellene, s a földmentő állami háló nemzetközi nagy likain épen a nadrágszíjnak nevezett apró föld fog vissza maradni az adósság és nyomor tengerében, rajta élő magyar földmive-

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCÁJA.

Egy konvertita naplójából. *)

Hogyan lettem katolikusá.

Nagyon sok oka volt annak, hogy visszatértem az egyedül igaz anyaszentegyházba. Mind-éddig ritkán és csakis legjobb barátaimmal beszéltem részletesen megterésemről. S ha naplómban jelen fejezetnek is, úgy a hogy, helyet szorított, azért teszem, mert magam is meggyőződtem, de akárki is meggyőződhetik arról, hogy csak egy az igazság s nincs ember, ki ennek megismerésére ne jutna, ha azt igazán keresi.

Gazdag, független ember voltam és vagyok, sem külső befolyásolás, sem anyagi érdek, sem kényszerűség nem készítetett arra, hogy katolikusá legyek.

Őseim Luthier idejében hagyták el apáik vallását s így nagyon természetes, hogy szigorú, sőt mondhatom, nyakas protestáns családból származtam. Mit akar ez jelenteni? Ez a szó „protestáns“ megmond mindent. Kora gyermekésgünk óta belénk oltották, hogy minden, a mi protestáns, az nem jó, s hogy minden, a mi katolikus, akár igazuk van, akár nincs, a leghatározottabban protestálniuk kell.

Miért? Nehéz volna erre felelni, nem tudta ezt senki... ez olyan már előre kicsínált dolog, a mely mint szokásos örökség, apáról fura marad.

Hogy nekünk a protestálást megkönnyítsék, már gyermekkorunkban a legtarkább rémhistóriákat mesélték a katolikusokról, egyházzól és papokról, mi gyermekek pedig ugyancsak gyermek-

módra elhiittük, jóllehet azok a mesék a legotrónbabb ráfogás, sőt az abszolút lehetetlenség bélyegét viselték magukon. Ma mint katolikus természetes, hogy csak undorral gondolok vissza azokra a gyűlölet és tudatlanság költötte hazugságokra.

Később a gymnasiumban ily hazug történetekből, ráfogások és gyalázásokból, melyeket sokszor a legszemérmelenebb formában adtak elő, állott összes vallásoktatásunk. Innen van aztán, hogy a gyermekkorban hallott és igazságnak tartott hazugságok, később bona fide is, nemzedékről-nemzedékre szállnak és az anyaszentegyház iránti vak gyűlöletet szüntelenül élesztik a protestánsokban.

Szegény nőm jobbélre szenderült... mely megvetéssel, sőt undorral láttam, amint a Ferenc-rendű barát jött-ment lakásunkban... Éjszakára ismét eljött, hogy helybeli szokás szerint a halott mellett virrasszon és imádkozzék. Együtt ültünk a halottas szoba mellett levő kis szobában.

Végtelesen szerettem feleségemet, hiszen vele mindenemet elveszítém. Fájdalmam határialan volt. Azonban úgy éreztem, hogy van szivemben még fájdalmammal is valami nagyobb, erősebb: s az a katolikus egyház és vallás iránti gyűlöletem volt. — Rettenetes érzés az a gyűlölet!

Ez a szegény barát néhány órával előbb akár csak egy mennybeli angyal, oly édes vigaszt csepegtetett haldokló nőmnek a félelem, rettegés és kétségbeeséstől felkorbácsolt lelkébe, szemmel látható módon megédesíté utolsó perceit, s én hála fejében ez éjjel, mikor négysem közöt beszélhettem azzal a megtévesztő alázatosságot, szelidséget és jámborságot reprezentáló jó szerzetessel, szídtam, gyaláztam, sárba rántottam, sőt

hogy úgy fejezzem ki magamat, rongyokra téptem azt a drága anyaszentegyházat. Nem törődtem a barát fájdalmas, könnyes tekintetével, sem azzal, hogy hála fejében véng sértem áldott lelkét.

Már hajnalodott s én még mindig nem fogytam ki gyalázkodásaimból. Jól esett letkemnek, hogy egyszer egy igaz, hű fiába üthetem, verhetem azt a szivem mélyéből s mégis minden alapos ok nélkül gyűlölj anyaszentegyházát. Ekkor aztán felszóltam őt, hogy cáfoljon meg, ha tud, szólaljon már meg egyháza védelmére. De ő most is csak annyit mondott, hogy erre nem érzi magát elég tudósnak, majd kér kolostorában erre hivatottabb egyénéktől felvilágosítást s aztán ir nekem a dolgot.

Meg vagy győzve satnya papocska, gondolám magamban, s biztos diadalom kéjes érzetével büszkén, még egy szánalmas tekintetre sem méltatva többé a barátot, távoztam a szobából. Persze akkor még nem tudtam azt, hogy mily szánalmas benyomást tesz az igaz, hű szívre a holmi fanatikus eretnek, ki minden okos tanítás, oktatás nélkül sötét hitbeli tudatlanságban nőtt fel és tölté életét, üres okoskodása, nemtelen, tudákos hetvenkedése. Akkor még nem láttam be, hogy mily nevetséges dolog az, egyes, épen kapóra jövő idézeteket kirántani a szentírásból és azokkal bizonyítani akarni olyas dolgokat, mikre az előtt soha se gondolt az ember, mellette pedig a világrt sem akar okosabb szóra is hallgatni, még legkevésbébbé más okoskodását elfogadni, helybenhagygni... Akkor még csak távolról sem sejtém, hogy az az áldott lelkű, szerény szerzetes nem más, mint a híres Leó atya, a francia Ferenc-rendűek nagynevű rendfőnöke, Clary herceg, a többszörös milliomos és korának egyik legnagyobb tudósa.

*) Első részét l. a F. N. múlt évi folyamában.

sével és zsellérével együtt. A magyar politika jellegzetes vonása mindig az volt, hogy nagy dolgait öregben végzi és az aprólékos alaposágát nagyrúri módon nézi le. Ilyen adóügye, ipari, kereskedelmi társadalmi, és mindenféle politikája.

Hogy ezen bajon segítve legyen, óriási feladat vár azon intézményekre, melyek a legkisebb emberek elmerülésének megakadályozására létesültek, vagy inkább létesülnök kell. Ezek pedig kizárólag a *szövetkezetek* s minthogy pénzügyi tevékenységük azokról van szó: a *keresztény hitelszövetkezetek* azok, melyektől e mentő munkában eredményt várhatunk.

A beperelt adósság szülőanyja mindig a be nem perelt kölcsön. A kisbírtokosnak, zsellérnek, ha egy marhára, vagy épen adóra kell pénz, nem szorul azonnal takarékpénztárhoz, hanem a zsidóbolton a bankárja, ki általában nem szokott lelkiismereti kérdést csinálni a kamatláb nagyságából, próbál, árverésből s egyéb emberbaráti műveléssel. Mikor a gazda itt uszák már, akkor fordul a takarékhöz jelzálogos segédlemért, hogy a sok apró foltra egy nagy foltot vessen; persze mellette újra kiszakad a posztó s a gúnyát levetheti. Itt kell közbelépni a keresztény hitelszövetkezetnek, melyeket szeretetben, olcsóságban és missziójuk tisztaságában semmi sem pótolhat. Ez az, a miért mi azokhoz ragaszkodunk. Ismerünk a 2000 állami hitelszövetkezetből egyet kettőt, de dacára törvénybízott kiváltságaiuknak, kamatlábjuk kezelési díjaikkal meghaladja a 7%-ot; Keresztény hitelszövetkezetet pedig egyet sem ismerünk, mely túl menne a 6%-on, sőt vannak, melyek 4%-os kölcsönt adnak tagjaiknak.

Az ily keresztény hitelszövetkezet életéhez nem kérünk mi pénzt sehonnét. A nép felkeltett takarékosága, itt-ott rejtgetett apró tőkéi, a gazdaságok apró mozgó pénzei, minők egy-egy lábas jöszög ára vásártól vásárig, oly csinos garadává gyűl össze, mely többnyire elég a nép pénzügyi szükségletének kielégítésére, sőt egy kis türelmes várakozás mellett a beperelt tőkéket is

visszaváltogatja a takarékok drága kezéből. Előnye a régebbi ugynevezett népszegélyöz, vagy kölcsön egyletek felett az, hogy ezek inkább azok által használtak ki, a kiknek üzleti spekulációra kell nagyobb összeg; a kis ember belső baja felett pedig hivatalos ridegséggel térnek napirendre. Mondhatnánk, hogy az ilyenek inkább a jól fizetett könyvelők, pénztárnokok és csinos tiszteletdíjas igazgatósági személyek által alakítottak a saját hasznukra, mintsem nemesebb népmentési célből. Iparkodnak is alapszabályaikat úgy formálni, hogy a betétek számához kössék a szavazati jogot, ne hogy a kanc porba essék. Ezeknél teremnek aztán azok a híres Amerikába meglépő honfiak.

Itt az ideje a keresztény hitelszövetkezetek munkájának, mert a magyar faj megmentése kívánja, de ép azért kívánatos az is, hogy a hatalom bírálói ne tekintsenek irgységgel, sőt gyűlölettel ezen intézményekre, hanem támogatásukat minden erejükkel. A K. H. szövetkezetek eddig alig találtak jóakaratra a hatóságoknál. A ki a meglévő ily szövetkezetek küzdelmes életébe tekint, látja, hogy kérvényeit haszontalanul visszavetették, homlokuk egyenesen ellenkező, sokszor igazán nevetésges végzésekkal akarják bosszantani önműt, a hol persz nem ismerik a keresztény cím alatt rejlő türelmet és a szegény nép javáért égi lelkesedést kitarthatását. Adóik kivételénél hasonló az ellenséges bánásmód és a rendszeres kellemetlenkedés. A K. H. szövetkezetek azok, melyeket a hatszázalékos hozadék leírásának elnyújtól megfosztanak, vagy színtelt elnézésből, vagy alaptalan okokból, például azért, mert tagjaitól nem csak heti betétet, de tőke-betétet is elfogadnak. A törvény szellemével, sőt a legújabb P. ü. b. 1902. évi döntéssel persze elhallgatnak, mely szerint a tagok tőke-betétet épen nem mondhatók idegen tőkének. Egy-két vonás csak ez, de az általános kép kívánja, hogy vegyék fontolórsra, a kiket illet, a K. H. szövetkezetek óriási kípótolhatlan fontosságát az eladósodott szegény földműves nép

és a magyar föld megmentése érdekében. Fogjunk hozzá e keresztény művelethez, mert csak keresztényen lehet az igazi szeretet, s mert más magyart, mint keresztényt se mi, se a história nem ismerünk.

UJDONSÁGOK.

Kitüntetett csendőrezredes. Ó Felsége a király *Szelesky* Károly csendőr ezredesnek, a székelyfejérvári VI. sz. csendőrkörület parancsnokának szolgálati tevékenységének elismeréséül a III. oszt. várkoronarendet adományozta. Ez alkalomból számosan üdvözölték a kitüntetett parancsnokot, köztük *Jablonsky* altábornagy, a csendőrség országos felügyelője táviratilag gratulált.

A Vörösmarty-Kör a kör tagjaival és az érdeklődő nagyközönséggel tudatja, hogy felolvasásainak sorozatából vasárnap, március hó 8-án este 6 órakor a kör nagytermében lesz a második és harmadik felolvasás: 1. *„A nők rendeltetése és társadalmi helyzete.”* Irta és felolvassa *Décsi György* főreálisk. tanár ur. 2. *„Réka gyűszű.”* Az akadémián arannyal jutalmazott pályamű. Irta és felolvassa *Egyer Győző* főreálisk. tanár ur. A felolvasást este 8 órakor ugyancsak a kör helyiségében társasvacsora követi, melyen hölgyek is résztvehetnek. A felolvasásokra a kör tagjait és az érdeklődő nagyközönséget a választmány nevében meghívja Székelyfejérvárott, 1903. márcz. hó. Vértessy József, a Vörösmarty-Kör igazgatója.

Halálozás. Súlyos csapás érte *Daróczy* István kir. törvényszéki elnököt. *Tesverbáttya Daróczy Tamás* paksi főszolgabíró f. hó 3-án 60 éves korában meghalt. Ma temették el nagy részvét mellett.

Március 15. A Tóvárosi Olvasókör március 15-ét f. hó március 14-én este 8 órakor saját helyiségében tartandó társas vacsorával ünnepli meg. Egy teríték ára 2 kor. 40 fill. A részvenni kívánó körtagok keretnek, hogy ebbeli szándékukat a körben kitért íven jelezni sziveskedjenek. Igazgatóság.

A tisztviselők és hivatalnokok otthona, mint már jeleztük, szintén március 14-én ünnepli a szabadság idusát. Az est programjának kiege-

Visszatértem hazamba, Németországba, de levél csak nem érkezett a barától.

Régóta súlyos gondolati bűn — már t. i. protestáns fogalmak szerint — terhelélem. Szabadulni akartam tőle. Elmentem tehát lelkészkhöz s egyenesen azt kérdeztem tőle: „Tiszteletes uram, van nekünk protestánsoknak gyónásunk?”

— Hogyne volna, természetes hogy van.
— De hogyan lehetséges akkor az — kérdém tovább, hogy 42 éves lettem anélkül, hogy csak egyetlen egyszer is hallottam vagy értesültem volna arról, hogy közülünk valaki gyónt volna.

Igaz, ugyan, hogy nálunk nem szokásos a gyónás, de azért nekünk is van gyónásunk.

— Hogyan bocsátja ön meg a bűnökét ha szabad kérdeznem? — folytattam.

— Van nekünk egy bizonyos formulánk erre, — viszonzó a tiszteletes — mivel azonban még sohasem volt rá szükségem, valószínűleg valamire elhanyagoltam a sok könyvem és irományaim között. De kész vagyok bármikor előkeresni, ha báró ur úgy kívánja.

Lelkem mélyéig felháborodtam a lelkész illetén beszédjén. Később Párisba utaztam, hogy ott inkognitó valamelyik protestáns papnál elvégezzem gyónásomat. Tudakoztam az idő szerinti leghíresebb protestáns lelkész után . . .

Elvezettek egy nagyon tiszteletreméltó, öreg uriemberhez. Miután nyájasan fogadott s leültetett, a következő párbeszéd folyt le közöttünk:

— Mivel lehetek szolgálatára, uram?
— Szeretnék gyóntni.
— Szabad becses nevet kérdeznem?
— Hagyjuk kérem a nevet: én azért bártorkodtam jönni, hogy az Isten színe előtt Önnek meggyónjam bűneimet.

Most közelebb hozta székét és szemközt velem leült.

— Micsoda ön tulajdonképen, — kérde, mire aztán legalább is egy tucat protestáns székét sorolt elő, kérdező, hogy melyikhez tartozom.

Szemem, szám elállott . . .

Tehát léteztek és léteznek a mi minden pápista tévelytől megtisztult egyházunkon kívüli még más hasonlatja egyházak, a melyek szintén a krisztálytisztá evangéliumot hirdetik, mindenemü tévelyektől mentek, mindamellett azonban teljesen az ellenkezőjét hirdetik annak, a mit a miénk!

Ezt bizony eltitkolták előttünk. Azonban elhitették velünk azt, hogy az Urnak ígérete, miszerint az ő egyháza nem esik áldozatául a tévelynek, nem ment teljesedésbe. Ellenkezőleg ez a Szentlélektől kormányzott egyház egyik tévelyből a másikba esik, hogy szerencséjére az emberiségnek, támasztott az Isten Lutherban olyan férfit, ki kiköszörülte a mit a Szentlélek elpuskázott.

Most pedig már akár ezren is léteznek ily Istenről támasztott szellemóriások, kik ezer olyan kijavított, minden tévelytől megtisztított és az egyedül tiszta s hamisítatlan evangéliumot hirdető egyházat alapítottak, a melyek azonban mindannyian ellenkezésben vannak egymással!

Mindig csak a két testvéregyházról beszélgettek nekünk és elhitették velünk, hogy Krisztus belátta tévelyét és elismerte, hogy a nagy egyházalkotó Luther műve az ő isteni művét messze felülmúlja tökéletességben s hogy ezt eléje tette kevésbé sikerült alkotásának.

De hát miért is hallgatták el előttünk az igazságot és tartottak bennünket a legotrombább hazugságokkal?

Valószínűleg resteltek beszélni nekünk százféle javított és megisztított hittvallásról, száz és még több egyházat alapító nagy férfiaról, a száz nővéregyházról s még több hasonló furcsaságokról.

Ugy látszik, attól tartottak, hogy ily nagy és tarka család látára előbb utóbb is felnyílnak szemünk és végre is csak jót nevetünk majd az emberiség eme sok javítás kísérletén.

Attól tarthattak a mi eszes-ügyes tanítóink, hogy előbb-utóbb mégis utscházzunk a Szentlélek, mint az az égi emelt száz és még több vallásalapító együttvéve.

— Mit akar Ön meggyónni kérde a lelkész. Megmondtam neki gondolati bűnömöt s kértém, hogy az Isten nevében bocsássa meg nekem.

— Mi nem bocsátja meg a bűnökét, hisz mi azt se tudjuk, vajjon az Isten megbocsátja-e nekünk a saját magunk bűneit.

— De kérem, folytatom én, az evangéliumban azt olvasom, hogy Krisztus urunk az apostoloknak hatalmat adott a bűnök megbocsátására.

— Igaza van uram, felelé, de mi azt nem alkalmazzuk, nem élünk azzal a hatalommal.

— Ezzel Ön azt konstatálja, — viszonzám, — hogy a protestánsizmus semmi egyben, mint a hitelenség épült föl, s arra kényszerít, hogy a katolikusssá legyek.”

Ekkor ez az ősz, egyik lábával már ugy szőlőben a sírban álló, hírneves protestáns lelkész így szól hozzám: — *Uram, én egy pillanatra sem tartom vissza attól, hogy katolikusssá legyek; közöttünk protestánsok között már annyi a különféle szék, hogy ma-holnap már azt sem tudjuk, hogy hányadán vagyunk . . .*

Menjen, uram és legyen nyugodt lélekkel katolikusssá!

szítésül jelezzük, hogy a vacsora folyamán az ünnepi beszédet dr. Cséppenszky Mihály ügyvéd tartja. Egy teríték ára 1 kor. 40 f.

A Palotavárosi olvasókör március 14-iki társasvacsoráján Szalay József városi tisztviselő lesz az ünnepi szónok.

A Kossuth Lajos asztaltársaság március 15-én ünnepi meg a nemzeti ébredés nagy napját. Ez alkalommal a Latzkovits-féle vendéglőben társasvacsorát rendez, melynek folyamán az ünnepi beszédet Molnár Béla rajztanár tartja.

— **A választók névjegyzékének** összeállítása tárgyában a polgármester a következő hirdetményt adta ki: Az 1899. évi XV. t. c. 142. §-a rendelkezése képest, a központi választmány összeíró küldöttsége a választók 1904. évre szóló állandó névjegyzékének hivatalból összeállítása körüli munkálatait f. évi március hó 10-én a városház nagytermében megkezdendő. Figyelmeztetem e szerint a t. választó közönséget, hogy a fentírtett törvényszakasz értelmében minden polgár, ki a törvényben meghatározott választói jogosultsággal bír, a választók névjegyzékébe — habár személyesen nem is jelentkezett, — felveendő, mindazonáltal jogában áll bárkinek választói jogosultságának igazolhatása végett, a jelzett határidőig bejárni, bezárólag az évi április 10-ig mindennap d. u. 2 óráig az összeíró küldöttség előtt személyesen megjelenni.

— **Krisztus Pilátus előtt.** Egy évvel ezelőtt felhívtuk olvasóink figyelmét egy ifju emberre, Gutmann Gyulára, a ki egyszerű szobafestő létre nagy koncepciójú képek másolásával sokak figyelmét magára vonta. Akkor Munkácsy „Honfoglalás” című képét másolta le oly ügyességgel, a mely mindenkinek a csodálkozását magára vonta. Gutmann képét Székesfehérvárnak ajándékozta, a mely hála fejében 60 forintért egy szép rámat csináltatott a képhez s nűnt a város tulajdonát továbbra is uthagyja a tüzoltóaktanya nagytermében. Gutmann pedig dolgozott tovább. Megfestette Benczur „Budavár ostroma” című képét, aztán pedig Munkácsy „Krisztus Pilátus előtt” című világhírű művének a lemásolása fogott. Természetesen nem az eredeti kép, hanem a másolat után másolt. Idejének egy részét a kenyérkeresés nehéz munkája kötötte le, szabad napjaiban pedig reggeltől-estig, a míg szeméi bírták, ott állott a vászon előtt s megfedelkezve mindenről másolta a nagy művész csodás alkotását. Szinte szenvedéye a munka.

Ez már mégis csak sok volt. Két lelkész egy szektából s hogy beszélnek . . .

Az egyik azt mondja: „nekünk is van gyónásunk, csak hogy most hamarjában nem tudom, hova hányódott el a bűnbocsátási formulám” . . .

A másik pedig így szól: „Nekünk nincs gyónásunk, jöjjék Krisztus urunk rendelte azt . . .

Vagy talán éppenséggel „Madam Hunsinger” követője vagyok s én nem is tudtam eddig. Szinte megázkódtam erre a gondolatra.

Ebből okosodjék ki valaki, ha tud! Hozzá még tudja a jó Isten, hogy hány szekta veszekedik egymás közt az elsőségért, míg a jámbor protestánsok, bármelyikhez is tartozzanak, erősen meg vannak győződve arról, hogy egy az Isten és egy az egész vallás, a megtisztult evangélium protestáns vallása!

Szörnyű mód elszontyolodtam a protestáns ügy illetén furcsa állásán. Csak legalább annyit tudott volna az az okos pap megmondani, hogy az én csekélységem most már melyik protestáns szektához tartozik? Talán csak nem tartozom a „Mormonok” közé?

De hisz én nem vagyok, ugy mint hesseni Fülöp örgróf, a kétfejűség híve! . . .

Vagy talán az ugynevezett „Wisser-ek” szektájához tartozom akik azt hirdetik: „Tégy tetszésed szerint, csak arra ügyelj, hogy meg ne csipjenek.

De hát száz szónak is egy a vége; én jölkartam a furcsa hittemmel. Irtam a ferencrendi barátoknak s kértem, hogy sziveskedjék Párisba jönni, hogy engem itt a katolikus vallás tanáiban oktasson s az anyaszentegyház kebelébe felvegyen.

Azt válaszolta, hogy majd három nap múlva jön, addig is legalább egyszer látogassak el a májusi ajátosságra a „győzelms Boldogasszony” emplombá.

Ez képezi álmát, reményét, örömét, ez ad neki nehéz sorsában lelkesedést. Most már készen van a kép, csak a beramázásra vár, hogy a nagy közönség szeméi elé illendő formában juthasson. Többen megnézték már s mindenki a legnagyobb elismeréssel szól az ambiciózus fiatal ember nagy vállalkozásáról.

Ugy halljuk, hogy március 25-étől április 13-ig a nagyközönség számára is megzemléhető lesz csekély belépti díj mellett. Egyébiránt vissza fogunk még térni rá, hogy a nagyközönség figyelmét feléje vonjuk. Hiszen oly csekély — ugy szólván semmi az elismerés, a miben ez a szegény, tehetséges fiatal ember eddig részesült.

— **Lemondás.** Dr. Szegő Ernő, a Szt-György közkórház segédorvosa ezen állásról f. hó 1-én lemondott és mint magánorvos Király-Helmencen telepszik le.

— **A szocialisták köréből.** Hogy mennyire fészkelődik a szocialista urakban az önérték, hiszen illusztrálja a következő eset. Egyik iparkodói tanító a minap bátorságot vett magának arra, hogy a kőműves- és ácsmas urak előtt néhány szóval minütasson a szocializmus vadhatásaira s figyelmeztesse tanítványait azokra a veszedelmes következményekre, melyek a féktelen izgatósokból származhatnak. Egy ifju inasur, a ki már a kelletnél jobban odaszagolgotott a jog, törvény és igazság fogalmait. Kijöven az iskolából megszege a nyakát, hátravágta a fejét és ilye a szokot szökökintett ki fogynak sonyenyéből:

— Majd megkérdezem Pinter Károly urat, hogy van-e joga ennek a tanárnak előadás közben ilyesmirel is beszélni.

Telhat Pinter Károly ur csörgedező forrása a jognak, a világosságnak, a tudásnak, szóval az egész emberiség boldogulásának. Eltesse az Ur-isten sokáig.

— **Közönetnyilvánítás.** A székesfehérvári Polgári Dalkör által folyó évi február hó 22-én a Fehér Bárányhoz címzett vendéglőben tartott táncal egybekötött hangversenyen felülülizetni szivesek voltak: Özv. Endresz Sándorné 10 kor. Belák Ignác, Kiss Antal, Tóth István 4—4 kor. Bandl Ferenc, Jámbor Mihály, Nagy Lajos, Pénzes Imre, 2—2 kor. Hérics János, Kocsis Boriska, Loóz Nándor, Mészáros Ferenc, Novák József, Rödé Imre, Schwalm Viktor, Vida Ferenc, N. N. 1—1 kor. Kaasz Antal, King József, Weisz Gyula 60—60 fillér. Sándorovits Izidor, Vundele Sebestyén 50—50

Megtettem . . .

A templom zsúfoltság tele volt néppel. Csak nagy nehezen tudtam magamnak utat törni a főoltár felé. Ott egy valamivel szabadabb helyen leültem egy székre. Körülnéztem; én voltam ezer közül az egyedüli, aki ut! Terdre borulva könyörgött ott mindenki, csak én nem.

Ott közvetlenül a híres kegy kép előtt, hol már annyi megtérés és csoda történt, hallgattam végig az isteniszótet . . .

Nem tudtam, hogy mily szent és nevezetes helyen vagyok. Idegen voltam itt s azonkívül csodákban hinni mindig a legnagyobb ostobaságnak tartottam.

Azonban, akárhogy volt, — megmagyarázni magamnak maig sem tudom — mikor kijöttem a templomból, eddig soha nem ismert érzelmek járták át szívemet, lelkemet, mintha nem lettem volna a régi ember, s protestáns? De hogy is protestáltam volna többé!! *Ugy éreztem hogy katholicussá lettem.*

Azóta tudom, hogy a csodák ideje még korántsem mult el, hogy a régi Isten él és még mindig és mindenben csak az ő akaratára érve nyelül. Kegyelmenek egyetlen sugara elég, hogy a legmeggröztöbbsz szívet is meglágyítsa, megvilágosítsa és megtérítse. Mindenemű protestáns ellenvetéseimre és támadásaimra egyszerre meggyőző feleletet kaptam. Teljes szépségében ismertem meg az anyaszentegyházat, mint Krisztus dicsó aráját, mint egyedül közvetítőjét az örök, isteni igazságoknak. — A rákövetkező napon megérkezett Leó atya. Örömitassan beszéltem el neki, hogy mitörtént: „Most, atyám,” mondtam örömben — én fogom Önnek megmagyarázni, hogy mi a kath. anyaszentegyház.

Terezius.

fillér. Goldmann Henrik, Mayer Antal, Mayer Lajos, 40—40 fillér. N. N. 30 fillér. N. N. 20 fill. N. N. 10 fillér. Ezen felülfizetéséért a legahálásabb köszönetét nyilvánítja a Dalkör nevében és megbízásából. Steinmetz Ferenc a dalkör titkára.

— **Felülvizsgálat.** A helybeli villanyvilágítási telepek felülvizsgálata ma vette kezdetét. A kereskedelemügyi miniszter kiküldötte Hollós József kir. mérnök, a ki Winkler Vilmos városi főmérnökkel együtt teljesíti a felülvizsgálatot.

— **Közleg az adósok börtöne.** A székesfehérvári kiskereskedők egyesülete csunya szerepre vállalkozott. Oly uton iparkodik behajtani a tagokkal szemben fenálló tartozásokat, a mely ut, mint behajtási mód nem ildomos s mert a diszkreiciót is nélkülözi, célhoz vezető sem lehet. Az utóbbi időben néhány helybeli lakos a következő felszólító levelet kapta:

A székesfehérvári és megyei kiskereskedők követelésbehajtó egyesülete.

Székesfehérvár, Bass-utca (Gőzfürdő-épület.)

Hivatalos órák: d. e. 8—10-ig.

T. ur!

H.

ur kereskedő,

hozzánk bejuttatott részletes számlával igazolja, hogy Ön nekí — k. — tartozik.

Milyen azt tudomására hozzuk, felszólítjuk, hogy fenti tartozását jelen levélünk kelteitől számított 3 nap alatt, a fenti jelzett hivatalos órákban hozzánk juttatni sziveskedjék, ellenkező esetben kenytelenek leszünk ezen követelés behajtás végett ügyvédünknek átadni, ki ezt per utján fogja eszközölni.

Tisztelettel

Az Elnökség.

Ezen nyomtatott felhívás alá egy piros cédula van ragasztva a következő nyomtatott szöveggel:

Ügyletünk helyiségében a hitelezés biztosítása céljából a tagok mindenkor megújításra egy nyilvános listát vezetünk, melybe a rossz fizetői nevei nyilvánvartatnak.

E listában minden adósok nevei bevezetettek és közzétesznek, kiknél a felszólítás rendszeresen sikertelen marad, s mint „rossz fizető” azzal jegeztetik be, hogy ilyenek hitelezni nem ednyarvos.

Ezt hecces figyelmébe ajánljuk, melyhez tartás végett.

Ez után már csak az adósok börtöne következhetik. Ohajtható lenne, ha ezen ügygyel a rendőrség foglalkoznék, mert hisz egy egyesület kebelében a nyilvános pelengerezés eme formája alig lehet jogosult. Egyebkent kérdés tárgya még, létezik-e városunkban miniszteri jóváhagyással bíró „Követelések behajtó egyesülete.” Egy szép napon megérjük, hogy falragaszokon publikálják azoknak a nevsorát, a kik kereskedőknél tartoznak. Ez nem köser munka.

— **Hangverseny.** Szüves tudomására hozzuk a n. é. közönségnek, hogy a helybeli honvédszenekar hangversenye az „Othton” kávéházban e hó 7-ükén vagyis szombaton tartatik meg rendkívül érdekes műsorral, melyre a közönség szives figyelmét felhívjuk.

— **Forrai Dező** bűnügyében még mindig nem hozott ítéletet a törvényszék. Páratlan cinizmussal tagad s iparkodik magáról lerázni a vád súlyát, mely 34 rendbeli okirathamítás és silkasztás terhével nehezedik bűnös lelkére. Bűnét, mint duna-adoronyi járásbírósi írnok, akként követte el, hogy a hivatalhoz bérekeztet ügydarakokról a bélyegeket leszedte, az eredeti okmányokat megsemmisítette, lemasolta s aztán megelletezte, a leletet azonban soha sem érvényesítette. A vádhatóságot Bors János alügyész képviseli, védő dr. Sárnyai Ferenc adonyi ügyvéd. Lapunk zártakor még nem hozott ítéletet a törvényszék.

— **Esküvő helyett a temetőbe.** Csevé Mária gráci hajadont a kenyérkereset nagy munkája hozta városunkba. Az alig 18 éves, piros-pozsgás arcu hajadon szorgalmasan s becsülettel kereste kenyérét, nignem egy fiatal ember se megakadt rajta s többé nem is tévedt el róla. Annak rendje-módja szerint jegyet váltottak s mire esküvőre kellett volna menni, szomorúra vált a szerelmesek öröme. A lány hazá ment, hogy megtegye az esküvőhöz szükséges előkészületeket, utközben meghült, ágynak esett s bár nehezére esett, visszaért városunkba, hol néhány nap múlva jegyese karjai között visszaadta lelkét Teremtőjének. Ma temették el a Palota-utca 21. sz. alatti gyászházából. Völgyénye kísérete könyves szemekkel

sztésével jelezzük, hogy a vacsora folyamán az ünnepi beszédet dr. Csáppenszky Mihály ügyvéd tartja. Egy teríték ára 1 kor. 40 f.

A Palotavárosi olvasókör március 14-iki társasvacsoráján Szalay József városi tisztviselő lesz az ünnepi szónok.

A Kossuth Lajos asztaltársaság március 15-én ünnepi meg a nemzeti ébredés nagy napját. Ez alkalommal a Latzkovits-féle vendéglőben társasvacsorát rendez, melynek folyamán az ünnepi beszédet Molnár Béla rajztanár tartja.

A választók névjegyzékének összeállítása tárgyában a polgármester a következő hirdetményt adta ki: Az 1899. évi XV. t. c. 142. §-a rendelkezésére, a központi választmány összeíró küldöttsége a választók 1904. évre szóló állandó névjegyzékének hivatalbéli összeállításakörülkörülményeit f. évi március hó 10-én a városház nagytérképében megkezdendő. Figyelmeztetem e szerint a t. választók közönségét, hogy a fentcímzett törvényszakas értelmében minden polgár, ki a törvényben meghatározott választói jogosultsággal bír, a választók névjegyzékébe — habár személyesen nem is jelentkezett, felveendő, minálkülönösen jogában áll bárkinek választói jogosultságának igazolhatása végett, a jelzett határidővel kezdve, bezárólag az évi április 10-ig mindennap d. u. 2 óráig az összeíró küldöttség előtt személyesen megjelenni.

Krisztus Pilátus előtt. Egy évvel ezelőtt felhívtuk olvasónk figyelmét egy ifjú emberre, Gutmann Gyulára, a ki egyszerű szobafestő léte nagy koncepciójú képek másolásával sokak figyelmét magára vonta. Akkor Munkácsy „Honfoglalás” című képét másolta le oly ügyességgel, a mely mindenkinél a csodálkozását magára vonta. Gutmann képet Székesfehérvárnak ajándékozta, a mely hála fejében 60 forintért egy szép rámat csináltatott a képhez s mint a város tulajdonát továbbra is otthagyja a tűzőolajkattanya nagytérképében. Gutmann pedig dolgozott tovább. Megfestette Benczur „Budavár ostroma” című képét, azután pedig Munkácsy „Krisztus Pilátus előtt” című világhírű művének a lemásolásába fogott. Természetesen nem az eredeti kép, hanem a másolat után másolt, lejegyzék egy részét a kenyérkeresés nélkül munkája kötötte le, szabad napjaiban pedig reggeltől-estig, a míg szemel bírták, ott állott a vászon előtt s megelégedve mindenről másolta a nagy művész csodás alkotását. Szinte szenvedélye a munka.

Ez már mégis csak sok volt. Két lelkész egy szektából s hogy beszélnek . . .

Az egyik azt mondja: „Nekünk is van gyónásunk, csak hogy most hamarjában nem tudom, hova hányódtam el a bünbocsátási formulám” . . .

A másik pedig így szól: „Nekünk nincs gyónásunk, jóllehet Krisztus urunk rendelte azt . . . Vagy talán éppenséggel „Madam Hunsinger” követője vagyok s én nem is tudtam eddig. Szinte megázkódtam erre a gondolatra.

Ebből okosodjék ki valaki, ha tud! Hozzá még tudja a jó Isten, hogy hány szekta veszedik egymás közt az elsőséget, míg a jámbor protestánsok, bármilykéhez is tartozzanak, erősen meg vannak győződve arról, hogy egy az Isten és egy az egész vallás, a megtisztult evangélium protestáns vallása!

Szörnyű mód elszontyolodtam a protestáns ügy illetlen furcsa állásán. Csak legalább annyit tudott volna az az okos pap megmondani, hogy az én csekélységem most már melyik protestáns szektához tartozik? Talán csak nem tartozom a „Mormonok” közé?

De hisz én nem vagyok, úgy mint hessen! Fülöp ögróf, a kétnevelés híve! . . .

Vagy talán az ugynevezett „Wisser-ek” szektájához tartozom akik azt hirdetik: „Tegy tetszésed szerint, csak arra ügyelj, hogy meg ne csipjenek.

De hát száz szónok is egy a vége; én jóllaktam a furcsa hitemmel. Írtam a ferencrendi barátoknak s kértem, hogy sziveskedjék Párisba jönni, hogy engem itt a katolikus vallás tanaiban oktasson s az anyaszentegyház kebelébe felvegyen.

Azt válaszolta, hogy majd három nap múlva jön, addig is legalább egyszer látogassak el a májusi ájtatosságra a „gyözelmes Boldogasszony” templomába.

Ez képezi álmát, reményét, örömét, ez ad neki nehéz sorsában lelkesedést. Most már készen van a kép, csak a beramázásra vár, hogy a nagy közönség szemel elé illendő formában juthasson. Többen megnézték már s mindenki a legnagyobb elismeréssel szól az ambiciózus fiatal ember nagy vállalkozásáról.

Ugy halljuk, hogy március 25-étől április 13-ig a nagyközönség számára is megszemléltető lesz csekély belépti díj mellett. Egyébiránt vissza fogunk meg térni rá, hogy a nagyközönség figyelmét feléje vonjuk. Hiszen oly csekély — úgy szólván semmi az elismerés, a miben ez a szegény, tehetséges fiatal ember eddig részesült.

Lemondás. Dr. Szegő Ernő, a Szt-György közvérdőző segédorvosa ezen állásról f. hó 1-én lemondott és mint magánorvos Király-Helmencen telepszik le.

A szocialisták köréből. Hogy mennyire feszkelődik a szocialista utrakban az érzület, hiszen ilusztrálja a következő eset. Egyik iparközi tanító a minap bátorságot vett magának arra, hogy a kőműves és ácsos utrak előtt néhány szóval rámutasson a szocializmus vadhatásaira s figyelmeztesse tanítványait azokra a veszedelmes következményekre, melyek a féktelen igazgatásokból származhatnak. Egy ifjú tanító, a kimar a kelletlenül jobban odaszólgatott a jog, törvény és igazság fogalmához. Kijött az iskolából megszegte a nyakát, hatravágtta a fejét és ilyen szokat szokottentett ki fogynak soványéből.

Majd megkérdeztem Pinter Károly urat, hogy van-e joga ennek a tanárnak előadás közben ilyesmirel is beszélni.

Telát Pinter Károly ur esőgedező forrása a jognak, a viláosságának, a tudásnak, szóval az egész emberiség boldogulásának. Eltesse az Ur-isten sokáig.

Köszönetnyilvánítás. A székesfehérvári Polgári Dalkör által folyó évi február hó 22-én a Fehér Bárányhoz címzett vendéglőben tartott tanecai egybekötött hangversenyen felülírt zenészek voltak: Özv. Endres Sándorné 10 kor. Belák Ignác, Kiss Antal, Tóth István 4-4 kor. Bandl Ferenc, Jambor Mihály, Nagy Lajos, Penzes Imre, 2-2 kor. Hérics János, Kocsis Boriska, Loöz Nándor, Mészáros Ferenc, Novák József, Róde Imre, Schwalm Viktor, Vida Ferenc, N. N. 1-1 kor. Kaász Antal, King József, Weisz Gyula 60-60 fillér. Sándorovits Izidor, Vundele Sebestyén 50-50

Megtettem . . .

A templom zsoltóság tele volt néppel. Csak nagy nehezen tudtam magamnak utat törni a főoltár felé. Ott egy valamivel szabadabb helyen leültem egy székre. Körümenztem; én voltam ezer közül az egyedüli, aki ut. Terdre borulva könyörgött ott mindenki, csak én nem.

Ott közvetlenül a híres kegy kép előtt, hoi már annyi megtérés és esoda történt, hallgattam végig az istentiszteletet . . .

Nem tudtam, hogy mily szent és nevezetes helyen vagyok. Idegen voltam itt s azonkívül csodákban hinni mindig a legnagyobb ostobaságnak tartottam.

Azonban, akárhogy volt, — megmagyarázni magamnak mag sem tudom — mikor kijöttem a templomból, eddig soha nem ismert érzelmek járták át szívemet, lelkemet, mintha nem lettem volna a régi ember, s protestáns: De hogy is protestáltam volna többé!! *Ugy erdekem hogy katolikussá lettem.*

Azóta tudom, hogy a csodák ideje még korántsem múlt el, hogy a régi Isten él és még mindig és mindenben csak az Ő akarata érvényesül. Kegyelmenek egyetlen sugara elég, hogy a legmeggyőzőtöbbsz szavet is meglágyítsa, megvilágosítsa és megtérítse. Mindennemű protestáns ellenvetésünkre és tamadásainra egyszerre meggyőző feleletet kaptam. Teljes szépségében ismerem meg az anyaszentegyházat, mint Krisztus dicsó aráját, mint egyedül közvetítőjét az örök, isteni igazságoknak. — A rákövetkező napon megérkezett Leó atya. Örömmel beszéltem el neki, hogy mitörtént: „Most, atyám,” mondám örömben — én fogom Önnek megmagyarázni, hogy mi a kath. anyaszentegyház.

Terezium.

fillér. Goldmann Henrik, Mayer Antal, Mayer Lajos, 40—40 fillér. N. N. 30 fillér. N. N. 20 fillér. N. N. 10 fillér. Ezen felülírtéskért a leghalásabb köszönetet nyilvánítja a Dalkör nevében és megbízásából. *Szennelz* Ferenc a dalkör titkára.

Felülírtgálat. A helybeli villanyvilágítási telepek felülírtgálatát ma vette kezdetét. A kereskedelemügyi miniszter kiküldötte Hollós József kir. mérnök, a ki *Winkler* Vilmos városi főmérnökkel együtt teljesíti a felülírtgálatot.

Közleg az adósok börtöne. A székesfehérvári kiskereskedők egyesülete csunya szerepre vállalkozott. Oly uton iparkodik behajtani a tagokkal szemben fenálló tartozásokat, a mely ut, mint behajtási mód nem idomos s mert a diszkreciót is nélkülözi, célhoz vezető sem lehet. Az utóbbi időben néhány helybeli lakos a következő felszólító levelet kapta:

A székesfehérvári és megyei kiskereskedők hitelezésébe behajó egyesülete.

Székesfehérvár, Bass-utca (Göfűző-épület.)

Hivatalos órák: d. e. 8—10-ig.

T.

ur!

H.

... ur kereskedő,

hozzak bejuttatott felszólítás számlával igazolja, hogy Ön

neki . . . 1. tartozik.

Miköz azt tudomására hoztuk, felszólítjuk, hogy fenti tartozását jelen levélünk keltétől számított 3 nap alatt, a fent jelzett hivatalos órákban hozzánk juttatni sziveskedjék, ellenkező esetben kenyerelnek leszünk azon követelés behajtás végett ügyvédeknek átadni, ki ezt per utján tudja eszközölni.

Tisztelettel

Az Elnökség.

Ezen nyomtatott felhívás alá egy piros cédula van ragasztva a következő nyomtatott szöveggel:

Elvételünk helyiségében a hitelezés biztosítása céljából a tagok munkáinak megtagadására egy nyilvános lapstromot vezetünk, melybe a rossz hűzök nevei nyilvántartanak.

1. lapstromba mindazon adósok nevei bevezetettek és közszemlére tartódnak, kiknél a felszólítás rendszeresen sikertelen marad, s mint „rossz hűzök” azzal jegeztetik be, hogy ilyenkor hitelezni nem érhányos.

Ezt becses figyelemre ajánjuk, mihez-tartás végett.

Ez után már csak az adósok börtöne következtetik. Ohajtandó lenne, ha ezen ügygylet rendőrség foglalkoznék, mert hisz egy egyesület kebelében a nyilvános petengerezés eme formája alig lehet jogosult. Egyébként kérdés tárgya még, létezik-e városunkban miniszteri jóváhagyással bíró „Követelések behajó egyesülete.” Egy szép napon megérjük, hogy falragaszokon publikálják azoknak a nevsorát, a kik kereskedőknél tartoznak. Ez nem kőser munka.

Hangverseny. Szives tudomására hozzuk a n. é. közönségnek, hogy a helybeli honvédek hangversenye az „Othon” kávéházban e hó 7-diken vagyis szombaton tartatik meg rendkívül érdekes műsorral, melyre a közönség szives figyelmét felhívjuk.

Forrai Dező bűnügyében még mindig nem hozott ítéletet a törvényszék. Páratlan cinizmussal tagad s iparkodik magáról lerázni a vád súlyát, mely 34 rendbeli okirathamítás és sikasztás terhével nehezedik bünos lelkére. Bűnt, mint duna-adjonyi járásbírósi irnok, akként követte el, hogy a hivatalhoz beérkezett ügydaraokról a belyegeket leszedte, az eredeti okmányokat megsemmisítette, lemásolta s aztán megtelezte, a leletet azonban soha sem érvényesítette. A vádhatóságot Bors János alügyész képviseli, védő dr. Sárváry Ferenc adjonyi ügyvéd. Lapunk zártakor még nem hozott ítéletet a törvényszék.

Esküvő helyett a temetőbe. Csévé Mária gráci hajadont a kenyérkereset nagy munkája hozta városunkba. Az alig 18 éves, piros-pozsgás arcu hajadon szorgalmasan s becsülettel kereste kenyérét, míg nem egy fiatal ember szemé megakadt rajta s többé nem is tévedt el róla. Annak rendje-módja szerint jegyet váltottak s mire esküvőre kellett volna menni, szomorúra vált a szerelmesek öröme. A lány haza ment, hogy meglegye az esküvőhöz szükséges előkészületeket, utközben meghült, ágyának esett s bár nehezére esett, visszatért városunkba, hol néhány nap múlva jegyese karjai között visszaadta lelkét Teremtőjének. Ma temették el a Palotai-utca 21 sz. aiatni gýászházából. Véglegénye kísérete könyes szemekkel

